

den ene side og USA på den anden lykkedes det ikke. Forhandlingerne fortsatte imidlertid, og den 20. december 1991 fremlagde GATT's daværende generaldirektør Arthur Dunkel et alt omfattende kompromisforslag. Det lykkedes imidlertid først den 20. november 1992 – at opnå en bilateral forståelse om landbruget mellem Kommissionen og den amerikanske administration, den såkaldte Blair House-aftale.

Blandt de øvrige deltagerlande var der imidlertid heller ikke udelt tilfredshed med denne aftale. CAIRNS-landene (Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Chile, Columbia, Indonesien, Malaysia, New Zealand, Philippinerne, Thailand, Ungarn og Uruguay) fandt, at aftalen medførte en udvanding af Dunkels kompromisforslag, medens en række andre lande ikke mindst inden for EF fandt den for vidtgående og ikke i overensstemmelse med EF's egen reform af den fælles landbrugspolitik. Især Frankrig var kritisk og truede ved flere lejligheder med at nedlægge veto mod aftalen.

USA afviste på sin side at genforhandle Blair House-aftalen, men i slutfasen indvilgede administrationen dog i at medvirke til en fortolkning heraf. Bl.a. blev basisperioden for beregningen af reduktionsforpligtelserne ændret for at undgå, at det første års reduktioner i den mængde landbrugsvarer, der kunne modtage eksportstøtte, blev for drastiske. Ligeledes accepterede USA en udvidet forpligtelse til ikke at anfægte den fælles landbrugspolitik i aftaleperioden.

Efter vedtagelsen af Blair House-aftalen fulgte en række vedtagede forhandlinger med det formål at nå frem til et kompromisforslag bl.a. på markedsadgang for industrivarer, inden den nye amerikanske administration trådte til. Bestræbelserne forblev imidlertid frugtesløse, og da den nye amerikanske administration tiltrådte den 20. januar 1993, lå de bilaterale forhandlinger mellem Kommissionen og USA stille. Forhandlingerne genoptoges først i foråret, efter et nyt amerikansk forhandlingshold var på plads, og præsident Clinton havde opnået Kongressens indforståelse med på ny at forlænge den såkaldte »fast track«-bemyndigelse, en særlig proceduremæssig foranstaltning, der har til hensigt at forenkle behandlingen i Kongressen af det endelige resultat.

Først i forbindelse med G7-topmødet i Tokyo den 6. juli 1993 opnåedes der forståelse mellem Canada, Det Europæiske Fællesskab, Japan og USA om den såkaldte Tokyo-model, der indeholdt en række minimumsforpligtelser m.h.t. toldfrihed inden for en række produktkategorier, samt harmonisering af toldsatser for kemiske produkter og endelig nedsættelse af de øvrige toldsatser. Omend modellen blev vel modtaget i Genève, lykkedes det ikke at nå til enighed om

udmøntningen heraf ved afslutningen af de substansielle forhandlinger den 15. december 1993. Forhandlingerne om toldnedsættelser blev derfor videreført frem til den 31. marts 1994.

Der kunne heller ikke opnås enighed om liberalisering af en række tjenesteydelsessektorer af stor økonomisk betydning. Det drejede sig om det audio-visuelle område og skibsfarts-området og området for finansielle tjenesteydelser (bank- og forsikringsvirksomhed) samt rene telefon- og fax-kommunikationer. Det audio-visuelle område blev af de fleste parter undtaget for forpligtelser, medens man besluttede at videreføre forhandlingerne om liberalisering af de øvrige sektorer i den nye Verdenshandelsorganisation.

Resultatet af forhandlingerne mellem USA og Kommissionen forelagdes og godkendtes af Rådet for Den Europæiske Union (udenrigsministre) på dets ekstraordinære møde den 15. december 1993.

Helt ind i slutfasen og selv efter at der var opnået enighed mellem USA og EU, og Japan og Korea havde opgivet deres kategoriske afvisning af markedsåbninger for ris, opretholdtes dog stadig adskillige forbehold. Men da forventede blokeringer, bl.a. fra CAIRNS-landene og udviklingslandene, udeblev, og da EU i den afgørende fase måtte opgive sit krav om at udtage skibsfartssektoren, kunne GATT's nye generaldirektør Peter Sutherland på et møde den 15. december 1993 om aftenen i Rundens centrale forhandlingsorgan (Trade Negotiations Committee) konkludere, at Uruguay Runden var bragt til sin afslutning med et positivt resultat.

Verdenshandelsorganisationen (WTO)

Drøftelsen om de fremtidige organisatoriske og administrative rammer for det samlede forhandlingsresultat førte i forhandlingernes senere faser til enighed om oprettelsen af en Verdenshandelsorganisation (WTO).

WTO's struktur vil omfatte:

- en Ministerkonference, som er organisationens øverste organ og dermed ansvarlig for organisationens effektive virke. Ministerkonferencen, der udgøres af en repræsentant for hvert medlemsland, træder sammen mindst en gang hvert andet år.
- et Generelt Råd, ligeledes bestående af en repræsentant for hvert medlemsland til varetagelse af Ministerkonferencens arbejde mellem dens samlinger samt til overvågelse af de organer, der forestår tvistbilæggelse og de regelmæssige handelspolitiske eksaminationer af medlemslandene.